

Solo para mí

Títol original: *L'amour et les forêts* **Direcció:** Valérie Donzelli **Guió:** Audrey Diwan, Valérie Donzelli **País:** França **Durada:** 105 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama, *thriller* **Interpretació:** Virginie Efira, Melvil Poupaud, Virginie Ledoyen, Dominique Reymond... **Música:** Gabriel Yared **Fotografia:** Laurent Tangy **Distribuidora:** Vercine **Estrena a Espanya:** 20/09/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols es espanyol

SINOPSI

Quan Blanche Renard coneix Greg Lamoureux, creu haver trobat l'home indicat. Els llaços que els uneixen creixen ràpidament; estan atrapats en una gran passió. Ignorant les seves pors, la Blanche abandona la seva família i la seva germana bessona, la Rose, amb somnis de reinventar-se a si mateixa, i a poc a poc es troba atrapada a les urpes d'un home profundament possessiu i perillós. Un home a qui no gosa denunciar per vergonya, per por. Perquè la influència només té dos resultats possibles. O la víctima s'enfonsa o s'allibera... Adaptació de la novel·la homònima d'Eric Reinhardt (FilmAffinity)

CRÍTICA

25/05/2023 - CANES 2023: Valérie Donzelli signa la que és segurament la seva millor pel·lícula en retratar amb una formidable agudesia novel·lesca la caiguda d'una dona sota el control d'un home

"Estimava fins i tot les llàgrimes que jo mateix feia brollar". Resultaria difícil creure que una professora de francès no mouria un dit si visqués en les seves pròpies carns un cas com el que descriu aquesta frase extreta de *Britannicus*, la tragèdia de Racine, però l'heroïna de **L'Amour et les forêts**, la nova pel·lícula de **Valérie Donzelli** presentada a la secció Cannes Première del **Festival de Canes**, no és gens conscient, al principi de la història, que la línia que separa la literatura de la vida real és sovint molt prima, ni que les llàgrimes d'una persona constitueixen de vegades el delit cruel d'una altra. En la seva adaptació (en col·laboració amb **Audrey Diwan**) de la novel·la homònima d'**Éric Reinhardt**, la cineasta francesa arriba al cor d'una qüestió que, malauradament, és notícia massa sovint: l'esclavatge progressiu d'una dona que només somia amb l'amor per part d'un cònjuge manipulador i recargolat que teixeix una autèntica teranyina a llarg termini de la qual és extremadament difícil escapar, i que sovint acaba fins i tot en femicidi.

"Sóc l'home perfecte per a tu". Quan la Blanche (**Virginie Efira**) —una dona sumida en una voràgine de tristesa a qui la seva germana bessona aconsegueix arrossegat a una festa— coneix el Greg (**Melvil Poupaud**), sembla que s'acabi d'iniciar un romanç ideal. Sexe satisfactori, voltes en descapotable, passejades romàntiques per París... La Blanche està totalment enamorada d'aquest "noi maco", tal com el descriu la seva mare: "no podia ser més adorable, estava boja per ell". Aviat, la parella abandona Normandia per dirigir-se a Lorena, on el Greg ha estat traslladat per motius de feina. El seu primer fill no triga gaire a arribar, però la Blanche manté la seva feina com a professora, havent de desplaçar-se amb autobús cada dia des del poble on viu amb la seva petita família. No obstant això, comencen a saltar les alarmes quan la Blanche descobreix per casualitat que el Greg va mentir sobre els motius del seu trasllat. Ell es disculpa efusivament ("Volia que ens reinventéssim en un lloc nou, deixant el passat enrere. Sento haver-te mentit, tenia por de dir-te la veritat, por de perdre't. Em penedeixo molt del que vaig fer, ara ja no creuràs res del que et digui. Et vull sincera per a mi"). La Blanche ho deixa passar (de fet, aviat es concep un segon fill), però la decisió acaba resultant ser un enorme error, ja que la trampa ja està estesa...

En explorar com pren forma aquest trencaclosques de dominació i control, peça a peça, començant per les cantonades i les vores a través de l'aconseguit art de l'el·lipsi (basat en un guió brillant), Valérie Donzelli pinta un quadre commovedor del turment cada cop més insuportable de la Blanche, agreujat pel sentiment de culpa i la presa de consciència de la gravetat de la situació. La pel·lícula descriu una terrible experiència de set anys, ahora novel·lesca i realista, explicada mitjançant *flashbacks* a un advocat, així com la desesperada i increïblement perillosa aventura en què la Blanche s'embarca per recuperar la seva llibertat, tot plegat envoltat d'un revestiment visual relativament atemporal (la pel·lícula podria estar ambientada perfectament tant als anys 70 com en l'actualitat), lleugerament fotonovel·lesc i de tons que tendeixen a ser foscos (cortesia de **Laurent Tangy**). Però, sobretot, és una obra feminista de debò, que ofereix uns papers desafiadors i meravellosos alhora, els quals Virginie Efira i Melvil Poupaud interpreten amb gran talent.

Fabien Lemercier – cineuropa.org